

ישר וגלוי-לב, תמיד עם בת-צחוק מלבבת על פניו הרעננים, לא התאונן אף פעם לא הכביד. תמיד מצא את הנימה להקל גם בשעת מצוקה נפשית. היו לו לבטים לא קלים בחייו הקצרים, אך עמד בהם בכח איתן של נעורים תוססים, וגבר עליהם.

והנה יצא לצבא ועשה חיל, נשלח לקורס מתקדם והיה גאה על תפקידו שמילא אותו בהצלחה. חזר הביתה ונכנס לעבודה. והתחילה תקופה חדשה של גיבוש עמדה ורצון חזק להכנס לחיים במלוא אונם.

פרצה מלחמת ששת-הימים, וחנו מגיע עם שיירת טנקים עד למדבר סיני. הלב חרד והשפתיים ממלמלות תפילה חרישית: שיחזור הבן בשלום. ואמנם חזר בריא ושלם, וכעבור זמן לא רק קיבל צו-שרות-מילואים ל-40 יום. שוב שוטט במדבר באימונים, ואף משם חזר בשלום.

ובעבודה בבנות התחילה אצלו תקופה חדשה ורצון להשתרש במשק ובעבודה. והנה עלה על מוקש ונקטפו חייו, והא טרם הגיע ל-22 אביבים. בגלויה שכתב ביום שלישי בערב, יומיים לפני האסון, לאחיו בחיפה, הוא מוסיף בין היתר – ובשורה טובה בפי עבורכם: קיבלתי רישיון-נהיגה, ובכן, שלום ולהתראות!
גלויה אחרונה זו בכתב-ידו הגיעה לתעודתה בדיוק עם הידיעה הטלפונית, המרה שחנן כבר איננו....

הרהורים בימי 'השבעה':

אי אפשר לסובב את השעון לאחור.

זה היה המשפט האחרון של חנן בשיחה עם ההורים, בארוחת מנחה, האחרונה. כרגיל, זה יכול היה להיות ביטוי יפה של נער צעיר, אבל עכשיו קיבל משפט זה משמעות לגמרי אחרת. בשעה הרגילה של ארוחת מנחה אתה עומד ליד החלון ומחכה – חנן יבוא עוד מעט לשתות קפה, אבל פתאום אתה נזכר בדבריו, - איש אפשר לסובב את השעון לאחור. חנן כבר לא יבוא לחדר יותר. חנן כבר לא ישב איתך יותר על יד השולחן.

ואתה חושב לך: גידלת בן במשך 22 שנה, עם כל הצער של גידול בנים, ומה נשאר לך ממנו? גל אבנים וכמה תמונות.

האם יש אכזריות יותר גדולה של הגורל? האם יש, ויכולים להיות, תנחומים לשבר הגדול הזה? האם יש ערך למילים "תתגבר", "אבא אמיץ", "אמא אמיצה"? האם יש בעולם דבר שיכול לשכך את הכאב הנורא הזה?

אין. אין. אין.

עם יום השנה: חלפה שנה, ולרגע אחד לא הפסקתי לשנן לעצמי את קינתו של
דוד: מי יתן מותי אני תחתיך, חנן בני.